

LAJAN

JURAJ PAVLÍK

LAJAN

Juraj Pavlík

Lajan

Autor textu Juraj Pavlík

Autor obálky Juraj Pavlík

Zodpovedný redaktor Juraj Pavlík

Technický redaktor Juraj Pavlík

1. vydanie, 2017

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať bez písomného súhlasu majiteľa práv.

ISBN 978-80-972797-1-4

Túto knihu by som chcel venovať svojim rodičom,
ktorí ma vždy podporovali a vkladali do mňa nádeje.

Ďakujem.

Vlčie časy

Vietor dul bez prestávky už od skorého rána, opieral sa putujúcej skupine do chrbtov, bičoval ich po tvárach a rozvieval zdrapy handier, ktorými boli pozakrývaní na najdôležitejších miestach. Nič viac nemali, zbytok ich oblečenia bol naložený na vozoch v čele radu. Okrem oblečenia im zobrali aj všetky zbrane a cennosti, museli putovať v úplnom tichu a každé porušenie pravidiel sa tvrdo trestalo. Iba za posledný týždeň družinníci a zbojníci dohliadajúci na väzňov zabili aspoň päť žien; pritom každej vražde predchádzalo brutálne znásilnenie. Ich deti potom popriväzovali v lese, aby tak spomalili hladujúcu zver, ktorá sa držala v pätách skupiny už niekoľko dní. Vlci vyhladovaní nekončiacou zimou sa zakrádali okolo vozov a lačne obzerali konské šije. Pohoniči na nich nedbali, vrcholom ich snahy bolo, keď do zvierat hádzali topánky a kamene. To však ich prenasledovateľov len viac rozzúrilo a keď sa vodca družinníkov rozhodol, že zajatcom postačí na odpočinok iba pár hodín a úplne vynechal prestávky na jedlo a pitie, zvieratá začali byť čím ďalej tým drzejšie. Kamene a topánky ich už neodohnali, dokonca sa nezľakli ani zborového brechotu loveckej svorky, ktorá si celú cestu hovala v teplúčku na kniežacom koči. Vyvaľovali sa v zdrapoch, ktoré boli kedysi oblečením úbohých polonahých ľudí, kráčajúcich v zástupe po zmrznutom a kopytami udupanom chodníku.

Slnko sa už zakrádalo po obzore, keď sa vodca družiny rozhodol zastaviť karavánu. Ako jediný zo zbojníkov nebol poznačený nejakými

výraznejšími zraneniami, jeho tvár bola dokonale hladká, bez jedinej jazvičky alebo škrabanca. Uzdu svojho koňa nechal v rukách jedného z lokajov, prehodil si hrubý, ovčinou podšitý kabát so zlatými cvokmi a na hlavu si po dôkladnom postrapatení hustých čiernych vlasov položil huňatú čiapku.

“No no no, snád’ už len vydržíte. Vládali ste celý deň, tak snád’ sa nezačnete triasť od zimy práve teraz,” povedal posmešne a potiahol najbližšie stojacu ženu za vlasy. Zvrieskla a padla na kolená. Čiernovlasý jej hlavu nohou vtlačil do zmrznutého snehu a keď prestala odolávať, odstúpil. “Vidíte vy psi, toto sa stane každej, ktorá ma odmietne.” kľakol si, nadvihol jej tvár a odpľul si. Dievča bolo mŕtve. “Do riti. Dnes to máte ale šťastný deň, budem si vyberať znovu, kto sa mi vzoprie, zomrie. Už mám dosť vašich úskokov, zdá sa mi, že máte až priveľa voľnosti, moji chlapci sú na vás pridobří, zvykli ste si nás odmietat’, avšak teraz vám nadišli vlčie časy. Ty!” Ukázal medzi prestrašených väzňov. Dievčina v druhom rade sa nedokázal vymaniť z jeho pohľadu, bol chladný ako kus ľadu zabodávajúci sa priamo do mozgu. Dievča sa triaslo od strachu, drkotalo zubami a prešľapovalo z nohy na nohu. Nemohla mať viac než sedemnášť, šaty mala ako veľa žien medzi zajatcami zakrvavené v oblasti rozkroku. Krv bola čierna a šaty ľadovou vodou a snehom zmrznuté na kosť, stačil jeden silnejší úder a mohli sa navždy rozsypať.

Zvyšní dvaja družinníci stojaci obďaleč sa ochotne priblížili, cítili, že konečne ukoja svoje chůťky. Dievča nemalo proti dvom chlapom šancu, ťahali ju po snehu za potrhanú halenu, ktorá sa jej po chvíli úplne zvliekla a doškriabaný chrbát sfarbil sneh načerveno. Zbytok zajatcov sa o roztržku vôbec nezaujímal, užívali si chvíľu oddychu, jedli a naberali silu na ďalší pochod. Násilie tam bolo na dennom poriadku. Každý deň

bolo zneužitých niekoľko dievčat, občas ich priviedli späť a keď nie, skupina mala aspoň pokoj od vlkov.

*

V húfe bolo ticho, každý si chránil svoj kúsok jedla ako oko v hlave, nikto sa s nikým nerozprával ani neopúšťal skupinu. Ako by sa to aj dalo, veď všetci boli zviazaní jedným dlhým lanom, ktoré bolo na konci priviazané k násade pohoničovho vozu. Kniežací koč stál vždy mimo dosah väzňov, tentoraz sa jeho purpurová strecha skvela kúsok pred začiatkom lesa. Stony a prosby, ktoré sa z lesa ozývali, si už dávno každý prestal všímať. Iba jeden ich vytrhol zo zamyslenia. Okamžite povyskakovali na nohy, tí bystrejší si na zemi našli palice alebo kamene a zbystrili sluch. Výkrik sa ozval ešte raz, potom znova a napokon ticho, iba kone a psy sa ošívali. S nosmi k zemi obchádzali vozy, sem tam sa pomedzi vycerené tesáky predralo zavrčanie, keď ucítili pach zveri.

“Čo to bolo?” Jovan - vodca zbojníkov - zvieral v pravej ruke kord, akiste dar od vznešeného kniežat'a, ktoré bol poverený v bezpečí dopraviť k vodám Dunaja. Za ním z koča povyliezali aj ostatní družinníci, všetci po zuby ozbrojení, niektorí si ešte cez hlavy preťahovali krúžkové koše.

“Niečo splašilo kone!” zakričal zbojník s nočnou službou. Mladý muž po jeho pravici sa postavil a rukami v okovách ho poklepal po ramene. “Čo chceš? Nevaroval vás dost' jasne, že máte držať huby?” odvrkol na jeho pokus o kontakt a pri poslednom slove kývol hlavou na Jovana.

“Žiadam len zbraň, dajte mi teda aspoň kameň alebo palicu, neviem žiadnu nájsť.”

“Ešte jedno slovo a tú palicu ti strčím do riti. Nevidíš, že máme stav pohotovosti?”

Ledva dozneli posledné zbojníckove slová, dolinou sa ozvalo mrazivé vlčie vytie. Psy sa trhali na obojkoch ako besné, od spenených papúl im odletovali struky slín a na vzduchu okamžite mrzli.

“Pripravte si zbrane! Otrokov odveďte ďalej od vozov, keby vlky dostali chuť na kone, nesmú sa nablízku potulovať žiadne iné šľavnaté krky,” rozdával Jovan rozkazy a zoskočil z voza, aby aj sám pomohol družinníkom odťahnúť chladom a únavou vyčerpané telá. Nezaobišlo sa to bez surových kopancov a nadávok. “Pustite už tie psiská!”

Ako na povel sa psy rozbehli do lesa, zvyšky obojkov sa hompáľali v dlaniach lokajov.

*

Irabel sedel na skale takmer na konci celej skupiny, nohou rozrýval sneh a počúval vzdialené vrčanie a brechanie. Strážca vedľa neho sa triasol strachom, nebol by to zahovoril pred nikým, lebo teplejšie ako on nebol odetý ani Jovan. Mastné vlasy mal nalepené na neprimerane veľkej vajcovitej lebke, čo mu dávalo ešte desivejší vzhľad. Jedno z obrovských očí, ktoré vypliešťať pri každom rozkaze, bolo slepé. Popálenina sa tiahla okolo celého oka a končila sa pri zdurených perách. Irabel nabral odvahu a poklepal zbojníka po ramene. Chlap sa k nemu spiklenecky naklonil a Irabela oviaľ zápach potu a alkoholu.

“Čo chceš? Nevaroval vás dosť jasne, že máte držať huby?” pri poslednej vete sa otočil naspäť k lesu a na nechápavý pohľad väzňa reagoval kývnutím hlavy smerom ku kniežaciemu koču.

“Žiadam len zbraň, dajte mi teda aspoň kameň alebo palicu, neviem žiadnu nájsť.”

“Ešte jedno slovo a tú palicu ti strčím do riti. Nevidíš, že máme stav pohotovosti?”

Bez ďalších slov sa muž rozbehol naproti čiernovlasému, vymenili si zopár slov a podali ruky. Miesto jednookého zbojníka teraz nahradil hromotík s ramenami ako dve jedle. Už od prvého pohľadu bolo jasné, že ten moc rozumu nepobral a Irabel sa teda opäť zahĺbil do myšlienok. Mal šťastie, že sedel na samom konci, pretože väzňov v predných radoch začali o chvíľu na to surovo strkať cez polámané konáre a snehové záveje hlboké vyše stehien ďalej od vozov. Malé deti a ženy mali s chôdzou najväčší problém, potkýnali sa a padali, no nedočkali sa žiadnej milosti. Údery a kopance ich okamžite stavali na nohy. Celou dolinou sa ozývali pokriky a erdžanie koní.

Všetko náhle utíchlo, keď lokaji vypustili psy. Lovom posadnuté zvery sa ozlomkrky rozbehli do lesa. Ticho však nemalo dlhého trvania a hluk, ktorý ho vystriedal, bol ešte horší ako ten predtým. Ženy kričali a snažili sa svoje plačúce deti ukryť pod popadané vetvy stromov. Skôr než mohol ktokoľvek zareagovať sa z prítmnia pod omladinou vyrútila svorka vlkov. Dve slabšie zvieratá ostali v úzadí a obehli tábor z opačnej strany. Teraz sa ich lesklé dravčie oči skrývali práve tam, kde zúfale matky skúšali skryť svoje ratolesti. Dvoch družinníkov v okamihu strhli vlčie tesáky, na použitie zbraní nedostali šancu. Tretiemu sa podarilo skryť za vozom s oblečením, nad kolenom ľavej nohy mal hlboký šrám a roztrhnutá nohavica bola nasiaknutá krvou. Po chvíli márneho boja aj on napokon podľahol početnej prevahe. Jovan a jeho zbojníci pozaliezali ako krysy, nechali kone a väzňov napospas vlkom. Tie psy, ktorým sa podarilo prežiť masaker, ušli so stiahnutými chvostami kade

ľahšie. Kone dupali kopytami a rozrývali sneh na blatistú kašu. Akonáhle sa naskytla príležitosť, Irabel sa rozbehol k prvému z vozov. Pohonič ležal tvárou k zemi a na jeho mršine už hodovali vlky; tesáky a kožuchy zastriekané červenou. Vrčali a chniapali po sebe, keď sa niektorý z nich pokúsil uchmatnúť väčší kus pre seba. Irabel využil ich neopatrnosť a nožom, ktorý zobral z bezvládnej ruky mŕtveho družinníka, bodol prostredného vlka priamo do krku. Ruka sa mu trochu šmykla a čepeľ minula tepnu o celé dva palce. Prudko potiahol a prerazil telesnými tekutinami polepený kožuch. Skôr než stihol zareagovať ho vlk stojaci najbližšie pri voze hryzol do ramena. Z úst sa mu vydral priškrtený ston. Z rozmachu bodol tam, kde čakal vlčiu hlavu, avšak sklamal sa. Šelma na viac nečakala a rozkmásala mu bok.

Nôž v jeho ruke sa triasol, ledva ho udržal.

Bodol ešte raz. Netrafil.

*

Keď sa mu vlčie čeľuste opäť zabodli do tela, zmučene zreval. Cítil, ako sa z neho pomaly vytráca sila. Nechápal, prečo vlka vlastne napadol. Mohol utiecť, no on sa vrátil a vrazil mu čepeľ do krku. Zbraň v jeho ruke sa mu odrazu zdala akási cudzia. Započul hluk od chrbta, nevládal sa však otočiť. Oprel sa ramenom o zlomené koleso voza a pomaly sa oddával smrti. Rukávy mal úplne premočené od krvi a na snehu mu mrzol zadok, ale bolo mu to jedno. Okolo neho sa prehnala divo revúca banda zajatcov, mávali palicami a hádzali do zvierat kamene a snehové gule. Vyzeralo to márne, no napokon sa vlky stiahli a rezkým krokom sa vrátili späť do chvojiny. Keď ich bielo svietiace končeky chvostov zmizli v kríkoch, Irabel omdlel.

*

“Mal si šťastie, že si prežil,” zahučalo v Irabelovej dobitej lebke. “Ako sa cítiš?” Chvíľu trvalo kým k sebe prišiel, bolesť v hlave bola neutíchajúca a ozývala sa po každom prudšom nádychu. Bolo to, akoby mu niekto zabodával do hlavy kutáč vytiahnutý priamo z kováčovho stolca. Zažmurkal do ostrého ranného slnka a pretrel si tvár. Po krvi nebolo ani pamiatky, až na pár odrenín a previazaný bok bol v poriadku. Zranenú ruku mal nahrubo obviazanú kusom rukávu, krvavá mapa pod ním už bola dávno suchá, mravce a potkany ju poctivo vylízali.

“Som v poriadku a ďakujem za pomoc. Koľko som bol mimo?” načiahol sa a podal starcovi ruku.

“Pár hodín, pred chvíľou sa rozvidnilo. Vlky až do rána sledili okolo tábora a odťahovali mŕtvych. Chvíľu sme si mysleli, že im hodíme aj teba. Ej veru mladý, nevyzeralo to s tebou dobre, ale hlavné je, že žiješ.”

“Ešte raz ďakujem za pomoc. Ako to, že všetci väzni sú voľní? A kde sú kone? Kniežacia ochranka ešte dospáva včerajšie jatky?”

“Tí?! Echech che mladý, tí ušli skôr než vlky. Zobrali si svoje poklady, nasadli do koča a zdrhli,” stavec zaodfhal a odpľul si na zem. Po krátkej odmlke pokračoval. “Ostatné kone zobrali chamtivci z našich radov. Je to hra na rýchlosť, kto je pomalý, zomrie.”

Irabel sa vytiahol na lakte a chrbtom sa oprel o peň. Stavec ho odvliekol za hranicu lesa, takže mal dobrý výhľad na tábor pod sebou. Z piatich vozov ostali len dva poškodené, jeden mal nadobro rozdrúzané predné kolesá a ten druhý chytil oheň, keď sa družinníci snažili odohnať útočiace vlky. Na stráni pod Irabelom ležali porozhadzované telá, bolo ich viac než dost - ženy, deti, starci aj muži. Hnedý kôň, ktorý patril

Jovanovi, bol na krátkom hrubom povraze uviazaný o strom len niekoľko metrov pod pňom, o ktorý sa práve opieral. Ležal na boku a zťažka odľukoval, každým nasatím nozdier sa sklonili polámané stonky rastlín, ležiace pred jeho zohavenou hlavou. Ucho a časť líca boli doslova vyhryznuté, na mäse už hodovali muchy a ovady a privádzali koňa k ešte väčšiemu šialenstvu. Nohy mal zrejme zlomené, inak by sa bol už dávno postavil a odcválal preč.

“Ako k tomu mohlo dôjsť? Veď zbojníci mali zbrane a psy. Vlkov bolo len zopár,” keď sa Irabel pozrel starcovi do tváre, zračili sa v nej obavy.

“Neboli samy. Nieкто im velil. A podľa môjho skromného názoru ten nieкто chcel, aby sa väzni oslobodili. Ale veriť úsudku starého blázna nemusíš,” poškriabal sa na prešedivenej brade, vytiahol z nej niekoľko halúzok a kamienkov a pokračoval v škrabaní sa. Keď po niekoľkých minútach vstal a pretiahol si chrbát, zdola sa ozval krik.

“Do riti! Našli naše kone!” zreval na Irabela a pomáhajúc si palicou sa vydriapal na hrebeň nízkeho kopca. “Na čo čakáš?!”

Dvaja väzni už boli v polovici kopca, keď sa Irabelovi konečne podarilo vyštverať na kamennú stříž. Kamene obrastené machom sa mu šmýkali pod nohami a musel sa do skaly zarývať nechtami, bo v údoch mal pramálo sily. Chlapi sa nebezpečne približovali, vyšší z nich zvieral v ruke zlomenú násadu oštepú, ten druhý sa oháňal povrazom. Raz-dvakrát-trikrát ním zatočil a pustil jeden koniec. Spráchnivený povraz zavíril vzduchom a dopadol Irabelovi priamo na hlavu. Chcel ho striasť, ale prenasledovateľ rázne potiahol a slučka sa mu ovinula okolo krku. Lano sa zarezávalo stále hlbšie, no on odmietal skalú pustiť. Prstami sa zachytil kusu kameňa a nohami sa snažil nájsť oporný bod. Vetrom

ošľahaná skala sa mu drolila pod prstami a on mal dosť čo robiť, aby udržal rovnováhu a nespadol.

“Pod’ chlapče!” započul nad sebou starcov hlas.

Ledva stihol vtiahnuť hlavu medzi plecيا, keď sa ani nie pár centimetrov ponad ňu zosypal prúd kameňov. Ostré úlomky zasypali pod skalou stojacich prenasledovateľov.

“Pod’ mladý, daj mi ruku, to zvládneš,” naliehal starec a nebezpečne sa naklonil cez okraj, aby mu podal ruku. Irabel sa jej vd’áčne chopil a vyštveral na útes. Vietor sa prepletal pomedzi tenké, na jednu stranu naklonené brezy a borovice a rozvieval sýtočervené ihličie po oblohe. Útes bol vysoký asi ako menší strom, napriek tomu stačila kamenná lavína na to, aby jeden z útočníkov zomrel.

“Dobrá práca starký. Znovu si mi zachránil život.”

“To nestojí za reč, keď som bol v tvojom veku...ale nič, kašlime na to. Rýchlo sa pozviechaj, tí bastardi sa čoskoro vrátia a bude ich viac.

“Nevravel si, že všetky kone sú preč?”

“Ech áno, najprv som nevedel, či sa ti dá veriť a bál som sa, že ich ukradneš a ujdeš.”

“Ako sa ti podarilo ich skryť?”

“To ešte včera, zazrel som, ako zbojníci odvliekli zopár koní hore stráňou. Pravdepodobne na nich chceli ešte dnes pricválať do kráľovského mesta, ale majú krátku pamäť,” poškriabal sa na hlave a neveriacky ňou pokrútil. "Jednoducho na ne zabudli.”

Irabel sa zasmial a stiahol si z krku zodratý povraz. “Tak ma k ním teda zaved’.”

Kone našli na tom istom mieste, kde ich starec videl naposledy. Grošák a vraník stáli bokom od ostatných, hrivu mali krásne vyčesanú,

až sa v nej jagali lúče poludňajšieho slnka. Každý z nich mal na ľavom stehne vypálený kráľovský znak. “Fíha, kráľovské. To by bolo, priviezt’ sa na ňom do mesta,” povedal Irabel a obrátil pohľad ku svojmu spoločníkovi.

“To by som ti neradil, Popradské a Nitrianske kniežatá vedia o všetkom, čo sa v ich kraji udeje a ver tomu alebo nie, kráľovské kone by neostali bez povšimnutia.

“Aha, aj tak sa mi moc nepáčili,” dodal s predstieranou ľahostajnosťou a pokračoval v obzeraní koní, “na moje pomery sú moc tučné. Trochu elegancie, grácie. Niečo tomu chýba...”

“Ale, tak chlapec je z kráľovského dvora,” zapriadol stavec vlezlým hlasom, naklonil hlavu a párkrát rýchlo žmurkol. “Vaša jasnosť.”

“Nebud’ smiešny. Tam, odkiaľ pochádzam, sú Slovania dobrí len na domáce práce, vojenskú službu a otroctvo. Vôbec nevieš čo som si prežil a faktom je, že tieto kone sú skrátka na moje pomery tučné, nič viac.”

“Skadiaľ si vlastne hovoril, že si?”

“Nehovoril som.”

Zvyšné štyri kone boli v horšom stave. Ak si chceli vybrať, nesmeli strácať príliš mnoho času, pretože hluk blížiacej sa skupiny väzňov sa už ozýval celou dolinou.

“Vezmi toho hnedého, ja si beriem hrdziaka a môžeme vyraziť.” Hrdziak sa starému mužovi vyhýbal, takže nemohol poriadne dočiahnuť na uzdu.

“Zober si radšej toho môjho, ja sa postarám a toto vzpurné zviera,” zakričal naň Irabel, zoskočil zo svojho poslušného hnedáka a zdrapil hrdzavého koňa za uzdu tesne pri zuboch, takže mohol dokonale vidieť, aké sú zažltnuté a zahnuté. Pri predstave, že by ho hryzol do ramena, mu

po chrbte prebehli zimomriavky. Keď sa prenasledovatelia konečne dostali až pod útes a uvideli, čo zostalo z ich priateľa, zrevali ako šialené zveri.

“Si si istý, že sa ten útes nedá nijako obísť? Nerád by som sa stretol s tou bandou na tejto úzkej skalnej rímse.” Pod hrdziakovými nohami šuchotalo lístie a ihličie, no po niekoľkých krokoch tiché šuchotanie vystriedalo klopanie na skalnej stene. Prach a suť sa sypala na besnejúci dav, ktorý sa rojil okolo mŕtveho zajatca.

Starec sa pohyboval rýchlejšie a úzku rímsu mal čoskoro za chrbtom. “Na zákrute pod lesom sa rozdelíme. Nevie kam máš namierené, ale boh nech ťa chráni.”

“Ten váš boh ani nevie, kto som,” povedal so smútkom v očiach Irabel a tlápnutím po zadku koňa posúril k rýchlejšiemu kroku. Prešli ešte niekoľko metrov, a keď za nimi hluk nadobro utíchol, spomalili a zastali pod zlomenou borovicou, ktorá ohraničovala miesto križovatky.

“Ak ma zastihnú smerom na západ, pokúsím sa ich zdržať. Za tebou nepôjdu, iba blázon by sa zberal inou cestou než tou, ktorou idem ja. Tieto hory nie sú bezpečné, prišli temné časy. Nevie odkiaľ si, ale dávaj si pozor. Nezastavuj sa a bež rovno do mesta; ak si nevinný, dajú ti milosť.” Starec mal pri slovách kamenný výraz, kŕčovito zvieral ohlávku svojho koňa a vždy keď sa zviera striaslo strachom, pohladil ho po šiji. “Vidíš, aj on cíti, že niečo nie je v poriadku.”

“Ďakujem za spoločnosť a pomoc, možno sa ešte niekedy uvidíme.” Irabel úctivo sklonil hlavu a s týmito slovami otočil svojho koňa smerom na juh.

Tápanie v tme

Do miestnosti vošli ďalší muži. Nevidel koľko ich bolo, hlavu mal napevno priviazanú o železnú vidlicu, ktorá sa mu zabodávala do brady a hrude. Zakaždým, keď sa pokúsil otočiť hlavu, alebo si pospať, mučiaci nástroj sa mu zaryl do mäsa. Odkedy ho privliekli, dali mu piť iba čistú vodu a na jedenie dostal raz denne suchý chlieb. Chlapi sa rozostavili okolo neho a ubezpečili svojho šéfa, že je všetko v poriadku. Kat vošiel dnu po špičkách ako mačka, pripravený uskočiť pred prvým náznakom nebezpečenstva.

Samozrejme, žiadne mu nehrozilo.

Mučiareň bola malá a okrem zopár nástrojov a lavíc prázdna. Už na prvý pohľad bolo jasné, že tento muž nebol len nejaký nafúknutý usmrkanec, ktorý si potreboval vybiť zlosť na iných. Bral svoje remeslo vážne a Diklag svoju hlúpu prosbu o milosť radšej rýchlo prehltol.

“Hmmm...zaujímavé..” zapriadol kat ako mačka pohrávajúca sa s bezbrannou myšou. Funkcia kata bola v meste veľmi cenená a medzi prostým ľuďom sa hovorili príbehy o katoch zabijakoch, vyvolávačoch démonov či samotných synoch pekla. Branivoj Stradanský, prezývaný Bezhlavý jazdec, preferoval označenie *kat chirurg*. “Je zvláštne, ako dlho ľudia vydržia zatĺkať zo strachu pred pravdou. Alebo trestom?”

Diklagovi z prednesu naskočila husia koža a naprázdno prehltol, takže sa mu hrot vidlice opäť zaboril do rozdrásaného krku. Kat dobre vedel, že väzeň mu nemôže odpovedať, ale napriek tomu mu pokladal ďalšie a ďalšie otázky: “Pýtam sa ťa naposledy, súhlasíš s ponukou? Splníš úlohu a my necháme tvoju rodinu na pokoji. Jednoduché, nie?”

Chvíľu počkal na Diklagovu odpoveď. “Nepočujem ťa. Hovor hlasnejšie!”

Diklag čosi nezrozumiteľné zachrchlal a vyplul krvavú slinu. Za takúto drzosť dostal okamžite niekoľko kopancov od katových pätolízačov. Branivoj rozkázal mužom, aby na smrť vyčerpaného väzňa odviazali z dereša. Neschopný stáť na vlastných nohách sa zvalil na zem, kde ho hneď čakala ďalšia sprška kopancov a buchnátov. Keď ho konečne vytiahli na roztrasené nohy, kat ho zdrapil za límec a pritiahol si ho bližšie. Aróma jeho adrenalínom presiaknutého tela bola ešte neprijemnejšia ako jeho chladný dotyk. Mal pocit, že sa ho svojimi kostnatými hnátami dotýka smrť.

“Diklag Schlaeoph Dgan Rovero, máš na splnenie úlohy času, koľko len budeš chcieť. Nepokúšaj sa z toho vyvliecť ani varovať rodinu, v opačnom prípade sa budeš pozeráť, ako im vlastnoručne lámem väzy,” zasmial sa a vo svetle lucerny sa blykli jeho oči, svetlé ako oči nočného predátora. Keď kat a jeho spoločníci konečne zanechali Diklaga osamote, nahlas sa rozplakal.

*

Pod vodopádom sa v malej kotline leskla priehľadná hladina jazierka. Vody v ňom nebolo vyše členkov, ale stačilo to na zahnanie najväčšieho smädu. Hladina jazierka bola ako brána do iného sveta, dokonale zrkadlila okolitú panenskú prírodu, vysoké smreky vedno sa prepletajúce so zakrpatenými bukmi, ktoré vrhali cez tenké lístky zelené tiene. Celé zátišie malo teda akýsi tajomný nádych a Irabel mal konečne pocit dostatočného bezpečia, aby mohol pokojne zložiť hlavu do

napadaného listia. Krupaje chladnej vody odviate od buráčajúceho vodopádu mu vlhčili pery a vlasy.

“Tak čo, Dargan, spokojný?” usmial sa na svojho koňa, ktorý radostne pohadzoval hlavou. Od ich úteku spod Tvrdošína už ubehol jeden celý deň a zatiaľ to vyzeralo, že sa ich prenasledovatelia rozhodli ísť inou cestou.

*

Irabel počul mnoho o kráse karpatských hôr, no zatiaľ sa mu medzi spleťmi konármi mŕtvych stromov žiadna neukázala. Hora bola mlkva a temná. Keď sa raz za čas ozvalo pípnutie nejakého tvora alebo vtáka, nasledovalo kamenné ticho, akoby si dotyčný spytoval svedomie za hlúpy prejav odvahy. Nebolo to priateľské územie a na Irabela začali doliehať prvé zlé myšlienky. Dostanem sa odtiaľto vôbec? Nezišiel som už dávno z cesty? Slabý vánok odhrňal listy z cesty priamo pod Darganovými kopytami. Medzi stromami sa po západe slnka začali ozývať podivné zvuky. Okrem škriekania havranov a pišťania vydesených myší, ktoré prenasledovali hladné sovy, sa cez horu niesol ešte jeden zvláštny zvuk. Pripomínal hru na pišťalu.

“Pozri Dargan, ak sa prestaneš pätiť, možno konečne dôjdeme do cieľa,” zahromžil Irabel a popchol koňa do slabín. Vyčerpané zviera chvíľu strečkovalo, no napokon sa podriadilo vôli svojho pána. Ďalej pokračovali v tichosti, dlhé konáre driapali koňa a jeho jazdca po chrbte a bokoch, akoby ich chceli navždy uväzniť v spleti lesných cestičiek. Po chvíli jazdy odbočili z cesty a pokračovali smerom, odkiaľ sa ozývalo hvízdanie. Hneď za druhou zákrutou sa im naskytol pohľad na malú chalúpku, učupenú v tieni lesa. Strechu mala značne polámanú a

prehnutú, čo sa na nej hromadili popadané konáre, ihličie a šišky. Irabel zoskočil z koňa a odviedol ho k chalupe po svojich, kráčal potichu ako šelma, ktorá cíti nebezpečenstvo. Krajina vôkol bola tichá a tma nepreniknuteľná, div že nevrazil do spiacich oviec. Ležali na zemi, pohádzané jedna cez druhú, jazyky vyvalené a oči vytreštené. Na chrbte mali uhlím nakreslené preškrtnuté kruhy. Irabel prehltol obavy a pokračoval aj s Darganom k dverám nevľúdneho domca. Už už sa chystal zaklopať, keď v tom sa dvere samy otvorili a natiahnutú ruku mu stisol hrčovitý pazúr. V okamihu uskočil a plecom vrazil do konského krku. Zviera poplašene zadupotalo a odbehlo na pár metrov.

“Ty si kto?” opýtal sa muž stojaci vo dverách chyže. Podľa svalnatých rúk a pevného držania tela musel byť mladý, možno stredného veku, avšak jeho slnkom popraskaná a zvráskavená tvár mu kradla najlepšie roky života. Ako sa neskôr ukázalo, nebol to pazúr, ale vyrezávaná palica, zakončená hákom na podberanie mäsa.

“Pýtam sa naposledy, čo si zač?” povedal pomedzi zuby a od pása vytiahol krátky nôž. Čepel sa nebezpečne zaleskla v mesačnom svite.

“Neprišiel som robiť problémy,” vyjachtal zo seba Irabel a s rukami pred telom sa pomaly postavil.

“Kto sa o takomto čase túla po horách?”

“Stratil som sa, nijako neviem nájsť cestu do mesta. Potrebujem sa ta dostať čo najskôr, prv než ma prikvačí hlad a clivosť.”

“Chápem. Kam máš namierené?”

“Potrebujem sa dostať na územie Vojetkovcov,” povedal Irabel už trochu nervóznejšie a pohľadom pokynul pastierovi, aby odložil nôž.

“Už na ňom si, ty blázon. Zober si radšej svojich päť nešťastí a vypadni.”

“A kde nájdem mesto?”